

Κεφάλαιο II

Πηγαίνοντας στον εμπειρογνώμονα

Την ημέρα του ραντεβού έμαθα ότι ο πατέρας μου δεν θα πήγαινε στη δουλειά για να έρθει μαζί μας στον ειδικό. Δεν είχε έρθει στα προηγούμενα ραντεβού, αν και είχαν γίνει αρκετά. Η μαμά μου ήταν λίγο αγχωμένη και ο μπαμπάς με βοηθούσε να ετοιμαστώ επειδή είχαμε αργήσει. Δεν προλάβαμε καλά καλά να φάμε πρωινό και ξεκινήσαμε βιαστικά για το ραντεβού.

Φτάσαμε εκεί νωρίτερα από την προγραμματισμένη ώρα του ραντεβού, αλλά περιμέναμε πολλή ώρα. Στην αίθουσα αναμονής υπήρχε αρκετός κόσμος και είχαμε την ευκαιρία να μιλήσουμε με άλλους ασθενείς. Αυτό ήταν σημαντικό για να αποκτήσουμε ακόμα περισσότερη εμπιστοσύνη στον γιατρό.

Υπήρχε μια μητέρα με τον γιο της, ένα παλικάρι που είχε μόλις χειρουργηθεί για μυωπία και αστιγματισμό, το οποίο ονομαζόταν Ραφαήλ. Είχε περάσει στον διαγωνισμό για τη στρατιωτική ακαδημία και έπρεπε να βλέπει καλύτερα ώστε να πληροί τις προϋποθέσεις που ζητούνταν στην αίτηση. Η μητέρα μου μίλησε αρκετά μαζί τους. Ο Ραφαήλ είχε χειρουργηθεί την προηγούμενη εβδομάδα και ήταν μια χαρά, αλλά ανησυχούσε αν θα τα κατάφερνε στην ιατρική εξέταση.

Ο πατέρας μου μίλησε με έναν κύριο που ήταν εκεί για να κανονίσει χειρουργείο για καταρράκτη. Είχε ήδη χειρουργηθεί για καταρράκτη στο δεξί του μάτι περίπου δύο χρόνια πριν και ήταν πολύ καλά, αλλά η όραση στο άλλο του μάτι χειροτέρευε. Εξήγησε ότι ο Δρ. Λούκκα Τσιμίνη αρχικά δεν πρότεινε την επέμβαση για το αριστερό του μάτι, διότι τότε ακόμα έβλεπε καλά από εκείνη την πλευρά. Είπε επίσης ότι θα έπρεπε να το παρακολουθεί κάθε έξι μήνες, αλλά το άφησε και πέρασε περισσότερο από ένας χρόνος.

Ήμουν ήδη πεινασμένη και κουρασμένη όταν με φώναξε ένας βοηθός και πήγαμε μέσα για να εξεταστώ. Εξήγησε ότι εργαζόταν με τον Δρ. Λούκκα Τσιμίνη για μερικά χρόνια και θα μου έκανε έναν προέλεγχο.

Αφού ήταν μάλλον ο έκτος ή έβδομος γιατρός που με εξέταζε, ομολογώ ότι δεν ήμουν πολύ αισιόδοξη, ούτε τόσο ενθουσιασμένη.

Τα γυαλιά που είχα δεν με βοηθούσαν, πράγμα το οποίο επαληθεύθηκε όταν μου έδειξε τα μικρά γράμματα στην οθόνη. Δεν έκαναν καμία διαφορά στο δεξί μου μάτι, με βοηθούσαν μόνο λίγο στο αριστερό.

Στον προέλεγχο έγιναν αρκετές εξετάσεις και μου άρεσε η γιατρός που με εξέτασε. Μετά κατάλαβα ότι ήταν μια βοηθητική νοσοκόμα, αλλά ήταν πολύ προσεκτική και ικανή. Σιγά σιγά μου εξηγούσε τον τρόπο που θα γίνονταν οι εξετάσεις και αυτό μου κέρδισε το ενδιαφέρον. Υπήρχε ένα μηχάνημα που φύσηξε αέρα στο μάτι μου βγάζοντας ένα μπλε φως. Θεέ μου, τι τρόμος!!!

Τη ρώτησα γιατί κάνουμε τόσες πολλές εξετάσεις σε τόσες πολλές συσκευές. Μου απάντησε ότι ήταν για να με εξετάσει καλύτερα. Ήταν αστείο, γιατί μου θύμισε την Κοκκινোসκουφίτσα όταν βρήκε τον Κακό Λύκο στη θέση τής γιαγιάς της και τον ρώτησε «γιατί έχεις τόσο μεγάλα μάτια» κ.τ.λ. ...

Τώρα πια δεν φοβόμουν. Αρχισα να έχω και κάποια ελπίδα. Ανυπομονούσα να γνωρίσω τον συγκεκριμένο ειδικό.

Το ραντεβού

Τελικά μας φώναξε ο Δρ. Λούκκα Τσιμίνη. Αφού είχε δει από πριν τις εξετάσεις που έκανε η βοηθός του, μας ρώτησε από πότε ξέραμε για τον κερατόκωνο. Ήμουν ήδη έντεκα ετών. Μιλήσαμε για τη διάγνωση που έκανε ο Δρ. Ζόρζε όταν ήμουν δέκα χρονών και για το γεγονός ότι οι βαθμοί είχαν αυξηθεί. Ζήτησε να δει τις αρχικές μου εξετάσεις, τις οποίες ευτυχώς είχαμε φέρει χωρίς να είμαστε σίγουροι αν θα ήτανε σημαντικές. Ο πατέρας μου, ως καλός λογιστής, ήταν πολύ οργανωμένος. Έφερε έναν φάκελο με τις εξετάσεις και όλες τις συνταγές μου.

Εξηγήσαμε ότι προσπάθησα να χρησιμοποιήσω φακούς επαφής αλλά δεν ήθελα να τους συνεχίσω, λόγω ευαισθησίας και ενόχλησης, παρόλο που βελτιωνόταν η όρασή μου. Η μητέρα μου ακόμα ήταν στεναχωρημένη μαζί μου, γιατί δεν ήθελα πια να φοράω τους φακούς. Πίστευε ότι χωρίς τους φακούς η ασθένειά μου θα προχωρούσε. Τους είχε στην τσάντα της και ρώτησε αν έπρεπε να τους δείξει. Φοβόμουν πολύ μήπως χρειαστεί να τους ξαναβάλω, αλλά ο Δρ. Τσιμίνη είπε ότι δεν χρειαζόταν.

Ο Δρ. Τσιμίνη είδε τις εξετάσεις και έκανε κάποιες σημειώσεις στο βιβλιάριο μου. Είπε ότι αυτές οι εξετάσεις ήταν λίγο διαφορετικές σε σχέση με ό,τι έκανε στη ρουτίνα του στο ινστιτούτο, αλλά ήταν πολύ σημαντικές για να συγκριθούν με τις τρέχουσες. Έτσι θα ήξερε αν η νόσος προχωρούσε ή όχι. Μετά με κοίταξε και με ρώτησε αν έτριβα τα μάτια μου. «Όχι!» – απάντησα αμέσως.

Στη συνέχεια μου είπε να καθίσω σε μια μεγάλη καρέκλα για να με εξετάσει. Είπε ότι θα έβγαζε μερικές φωτογραφίες από τα μάτια μου και θα τις έβαζε στην τηλεόραση για να τις δω. Εκείνη τη στιγμή, χωρίς να το καταλάβω, έτριβα το δεξί μου μάτι, αυτό που ήταν χειρότερο. Έτσι, ο Δρ. Τσιμίνη με έπιασε να κάνω αυτό που δεν ήξερα ακόμα πως ήταν τόσο

κακό για τα ματάκια μου και κάλεσε τους γονείς μου να το δουν. Είπε ότι είναι πολύ συχνό ένα άτομο να τρίβει τα μάτια του και αρχικά να μην το παραδέχεται.

Ακούμπησα το πηγούνι και το μέτωπό μου στη συσκευή, όπως με καθοδήγησε ο ιατρός, και άνοιξα καλά τα μάτια για να με εξετάσει. Κάποια στιγμή μου γύρισε το πάνω βλέφαρο για να το ελέγξει από μέσα. Μου εξέτασε και τα δύο μάτια και έβγαλε αρκετές φωτογραφίες που εμφανίζονταν στην τηλεόραση. Οι γονείς μου παρακολουθούσαν πολύ προσεκτικά καθώς ο ιατρός εξηγούσε όλα αυτά που έκανε.

Οι φωτογραφίες των ματιών μου ήταν πολύ ενδιαφέρουσες. Αν και τις έβλεπα θολές, καταλάβαινα τι μου έδειχνε ο γιατρός και μου άρεσε να βλέπω τα μάτια μου τόσο μεγάλα στην τηλεόραση. Μου έδειξε κάτι στο εσωτερικό των βλεφάρων μου που οφειλόταν στην αλλεργία – κάποια μπαλάκια που τις έλεγε θηλές. Είπε ότι χρειάζονται θεραπεία για τον έλεγχο της αλλεργίας και οπωσδήποτε να σταματήσω να τρίβω τα μάτια μου.

Μετά τοποθέτησε κάποια μάσκα μπροστά στο πρόσωπό μου. Ήταν μια συσκευή παρόμοια με εκείνη που χρησιμοποίησε ο Δρ. Ζόρζε την πρώτη φορά, όμως πιο σύγχρονη. Δοκίμασε την όρασή μου, η οποία βελτιώθηκε λίγο στο δεξί μου μάτι, αλλά πολύ περισσότερο στο αριστερό.

Ο Δρ. Τσιμίνη τόνισε πως, από όλα όσα έλεγε, το πιο σημαντικό στοιχείο ήταν να καταλάβω ότι: «Το ξύσιμο των ματιών κάνει κακό, πολύ κακό.» Όντως, το τρίψιμο των ματιών είναι κακό για όλους, αλλά ακόμη χειρότερο για εκείνους που έχουν κερατόκωνο.

Ο πατέρας μου τον διέκοψε και ρώτησε τη γνώμη του για την περίπτωση μου, αν έπρεπε να κάνω αμέσως τη μεταμόσχευση κερατοειδούς. Ο Δρ. Τσιμίνη απάντησε ότι όντως υπήρχε ένδειξη για χειρουργική επέμβαση, αλλά η μεταμόσχευση θα ήταν η τελευταία επιλογή. Είπε ότι ήταν καλύτερο να αντιμετωπιστεί η αλλεργία πριν από το χειρουργείο

και ζήτησε τη διεύθυνση email των γονιών μου για να μας στείλει πληροφορίες για τον κερατόκωνο. Εξήγησε ότι αυτές οι πληροφορίες θα ήταν σημαντικές για εμάς με πολλούς τρόπους. Μετά επέμενε πως δεν έπρεπε να ξύσω τα μάτια μου και μας έγραψε μια συνταγή που περιείχε κάποιες βιταμίνες και οφθαλμικές σταγόνες.

Η μαμά μου ρώτησε για τους φακούς επαφής. Αυτή τη φορά ο Δρ. Τσιμίνι ζήτησε να δει τους φακούς που φορούσα. Σχολίασε ότι ήταν μικροί, άκαμπτοι φακοί κατασκευασμένοι από ένα υλικό διαπερατό στο οξυγόνο ώστε να «αναπνέει» ο κερατοειδής. Εξήγησε ότι οι άκαμπτοι φακοί είναι εξαιρετικοί στη βελτίωση της όρασης, αλλά δεν συνέβαλλαν στη διακοπή της εξέλιξης της νόσου. Επιπλέον, όταν δεν είναι τόσο καλά προσαρμοσμένοι στα μάτια, όπως φαινόταν στην περίπτωση μου, οι φακοί επαφής μπορούν να πληγώσουν τον κερατοειδή και να αυξήσουν τη σοβαρότητα του κερατόκωνου. Πρόσθεσε επίσης ότι όλα αυτά που μας λέει είναι τα συμπεράσματα του παγκόσμιου πάνελ του 2014 στο Σικάγο, στην οργάνωση του οποίου είχε βοηθήσει. Πω πω, ο Βραζιλιάνος γιατρός βοήθησε στην οργάνωση του παγκόσμιου πάνελ μιας ασθένειας, σουπέρ! Ο Δρ. Λούκκα είπε ακόμα πως το γεγονός ότι αισθανόμουν όλο και πιο άβολα με τους φακούς σηματοδοτούσε μια πιθανή εξέλιξη της νόσου μετά από την προσαρμογή τους, οδηγώντας σε όλο και λιγότερη ανοχή.

Τότε ο πατέρας μου ρώτησε γιατί θα έπρεπε να περιμένω για να χειρουργηθώ. Αυτό που καταλάβαμε ήταν ότι υπήρχε μια φλεγμονή στην επιφάνεια των ματιών μου που θα μπορούσε να εμποδίσει την ανάρρωση από τη χειρουργική επέμβαση. Στη συνέχεια, ο Δρ. Λούκκα πήρε τη συνταγή που εκτύπωσε στον υπολογιστή του και εξήγησε ότι αποτελείται από συμπληρώματα διατροφής με βάση τα ωμέγα 3 λιπαρά οξέα και τη βιταμίνη B2 (η ριβοφλαβίνη) για να ληφθούν από το στόμα, καθώς και σταγόνες για τα μάτια μου: ένα λιπαντικό χωρίς συντηρητικό, άλλη μία για την αλλεργία για 3 εβδομάδες, και

μία ακόμη για τη φαγούρα. Σχολίασε ότι τα οφέλη των συμπληρωμάτων διατροφής δεν ήταν επιστημονικά αποδεδειγμένα, αλλά υπήρχαν πρώιμες μελέτες που έδειχναν ότι η ριβοφλαβίνη από το στόμα μπορούσε να προκαλέσει ένα φυσικό cross-linking βοηθώντας στη σταθεροποίηση του κερατόκωνου. Επίσης, τα ωμέγα-3 θα βοηθούσαν στη βελτίωση των δακρύων μαζί με τις οφθαλμικές σταγόνες και επομένως στον έλεγχο της αλλεργίας.

Αφού ο γιατρός επισήμανε και πάλι ότι δεν έπρεπε να τρίβω τα μάτια μου, διότι θα ήταν σαν δηλητήριο, πρόσθεσε ότι η μία από τις σταγόνες συνεχούς χρήσης ήταν αντιαλλεργική ευρείας δράσης και η άλλη ήταν αντιϊσταμινική, για να χρησιμοποιείται όταν ξεκινούσε η φαγούρα. Επιπλέον εάν η ανάγκη να ξύσω τα μάτια μου ήταν πολύ μεγάλη, δεν θα έπρεπε να το κάνω απευθείας στα μάτια, διότι το τραύμα στον βολβό του ματιού αποδυναμώνει τον κερατοειδή. Είναι λιγότερο επιβλαβές το ξύσιμο στο οστό γύρω από το μάτι ή στο μπαλάκι που υπάρχει στην εσωτερική γωνία των ματιών – την εγκανθίδα –, μου εξήγησε ο Δρ. Τσιμίνη.



Το τρίψιμο των ματιών

Η μητέρα μου ρώτησε και για το αγόρι που είχε χειρουργηθεί για να μπει στη στρατιωτική ακαδημία. Ο ιατρός μας ξεκαθάρισε ότι ήταν μια κατάσταση πολύ διαφορετική από τη δική μου και μας ρώτησε αν γνωρίζαμε τον Ραφαήλ από πριν. Είπαμε πως τον συναντήσαμε στην αίθουσα αναμονής. Μας εξήγησε ότι ο Ραφαήλ είχε κάνει διαθλαστική χειρουργική επέμβαση, προκειμένου να μειώσει την ανάγκη και την εξάρτησή του από γυαλιά και φακούς επαφής. Επίσης, ότι δεν ήταν η είσοδος στη στρατιωτική ακαδημία το κίνητρο για τη διόρθωση της όρασης με λέιζερ, αλλά το γεγονός ότι η επέμβαση στη οποία θα υποβαλλόταν ο Ραφαήλ είχε μεγάλες πιθανότητες να επιτύχει. «Ο στόχος σε αυτού του είδους τη χειρουργική επέμβαση είναι να μειώσει την εξάρτηση από τα γυαλιά και όχι να ικανοποιεί τα προαπαιτούμενα της στρατιωτικής ακαδημίας. Ωστόσο, το πιο σημαντικό, για να μπορέσει ο Ραφαήλ να κάνει διαθλαστική χειρουργική, ήταν να αξιολογηθεί στις συμπληρωματικές εξετάσεις ότι δεν είχε κερατόκωνο, ο οποίος αποτελεί αντένδειξη γι' αυτό το είδος χειρουργείου».

«Γιατί;» – ρώτησα.

«Επειδή ο κερατοειδής με κερατόκωνο είναι ήδη πιο ασθενής και η διαθλαστική χειρουργική με λέιζερ αφαιρεί ιστό, αποδυναμώνοντας ακόμα περισσότερο τον κερατοειδή και οδηγεί σε επιδείνωση του κερατόκωνου», εξήγησε ο Δρ. Τσιμίνη.

Ο ιατρός ξεκαθάρισε ότι στην περίπτωση μου το χειρουργείο δεν θα είχε σκοπό να με απελευθερώσει από γυαλιά ή φακούς, αλλά να βοηθήσει αυτές τις θεραπείες –με τα γυαλιά ή τους φακούς– να λειτουργούν καλύτερα στη διόρθωση της όρασης. Ανέφερε ότι αυτό ήταν το θέμα ενός κειμένου που έγραψε για το Βραζιλιάνικο Περιοδικό Οφθαλμολογίας το 2013 και υπογράμμισε ότι ήταν πολύ σημαντικό να κατανοήσουμε αυτή τη διαφορά.

Τελικά, μας ανέφερε παραδείγματα και παράδοξα θέματα σχετικά με την ένδειξη της χειρουργικής επέμβασης. Είπε ότι όταν έκανε την εκπαίδευσή του στον κερατοειδή, το 1999 στο Ινστιτούτο Ταντέου Κβιντάλ στο Σάο Πάολο, η μεταμόσχευση ήταν η μόνη επιλογή, αλλά προοριζόταν για πιο σοβαρά περιστατικά, κάτι που δεν ίσχυε στη δική μου περίπτωση. Άρα είχαμε πολλές επιλογές επεμβάσεων και η σκέψη για το πότε και γιατί να χειρουργήσουμε έφερνε ένα παράδοξο για τα ιατρικά δεδομένα: «Όταν χρειάζεται ένα χειρουργείο, πρέπει να γίνεται το συντομότερο, αν όμως δεν χρειάζεται, δεν πρέπει να γίνει ποτέ».

Ο πατέρας μου τον ρώτησε πότε δηλαδή θα χρειαζόταν εγχείρηση. Ο Δρ. Τσιμίνη διευκρίνισε ότι οι δύο κύριες ενδείξεις χειρουργικής επέμβασης ήταν η χαμηλή όραση και η εξέλιξη της νόσου, την οποία έλεγε εκτασία.

Στην περίπτωσή μου το δεξί μάτι είχε κακή όραση και είχε χειροτερέψει. Το αριστερό μάτι είχε καλή όραση με γυαλιά, αλλά είχε επίσης σημάδια εξέλιξης.

«Πρέπει να κατανοήσουμε πολύ καλά και να κλίνουμε σωστά τα ρήματα ΜΠΟΡΕΙ, ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ και ΠΡΕΠΕΙ, σχετικά με τη θεραπεία για περιπτώσεις όπως της Βιολέτας. Το ΠΟΤΕ και ΠΩΣ είναι επίσης πολύ σημαντικά. Γι' αυτό πρέπει να καταλάβετε όσο καλύτερα γίνεται την ασθένεια», τόνισε ο Δρ. Τσιμίνη.

«Τι είναι εκτασία;», ρώτησε ο πατέρας μου.

«Η εκτασία του κερατοειδούς είναι ένα σύνολο καταστάσεων στις οποίες ο κερατοειδής λεπταίνει και προεξέχει. Αυτό δημιουργεί μια ανωμαλία που επηρεάζει την όραση. Είναι αποτέλεσμα της αποδυνάμωσης της δομής του ιστού.

Ο κερατόκωνος είναι η πιο συχνή εκτασία του κερατοειδούς, αλλά υπάρχουν και άλλες μορφές», απάντησε ο ιατρός.

«Γιατί η συνήθεια του τριψίματος των ματιών κάνει τόσο κακό;», ρώτησε η μητέρα μου.

«Το γεγονός ότι το ξύσιμο των ματιών μπορεί να προκαλέσει εκτασία ή να επιδεινώσει τον κερατόκωνο είναι ένα από αυτά», δήλωσε ο Δρ. Τσιμίνη.

Ο πατέρας μου τον διέκοψε: «Τώρα μπερδεύτηκα. Γιατί αναφέρεστε στην πρόκληση της εκτασίας και την επιδείνωση του κερατόκωνου ως δύο διαφορετικά πράγματα;»

«Είναι ακόμη πολύ δύσκολο να γίνει αυτή η διάκριση, η αλήθεια είναι. Υπάρχουν κάποια γεγονότα και πολλές απόψεις. Το γεγονός είναι ότι ο κερατόκωνος είναι μια εκτασία και η εξέλιξη της νόσου γίνεται πιο γρήγορα όταν υπάρχει τραύμα, όπως η συνήθεια του τριψίματος των ματιών, διότι αυτό αποδυναμώνει τον κερατοειδή. Από την άλλη πλευρά, ας καταλάβουμε ότι οποιαδήποτε ασθένεια έχει και ένα γενετικό και ένα περιβαλλοντικό υπόβαθρο. Ενώ δεν υπάρχει ακόμα καμία γενετική εξέταση για την ανίχνευση του κερατόκωνου, πιστεύω ότι ο κερατοειδής του κάθε ατόμου έχει ένα συγκεκριμένο βαθμό αντίστασης. Αυτή η αντίσταση είναι ένα γενετικά καθορισμένο χαρακτηριστικό. Ωστόσο, η εκτασία μπορεί να συμβεί και σε ένα άτομο με γενετικά φυσιολογικό κερατοειδή, ως αποτέλεσμα περιβαλλοντικού τραύματος. Και αυτό το θέμα ήταν μέρος των συμπερασμάτων του παγκόσμιου πάνελ που κάναμε το 2014, πάνω στο οποίο έγινε μεγάλη συζήτηση στη διάρκεια της συνάντησης.

Υπάρχει ένας γιατρός στο Παρίσι, ο Δρ. Νταμιάν Γατινέλ, ο οποίος είναι φίλος μου και πιστεύει ότι ο ασθενής αναπτύσσει κερατόκωνο μόνο εάν τρίβει τα μάτια. Μιλά για *'sine qua non'*, δηλαδή απαραίτητη προϋπόθεση. Ενώ όλοι συμφωνούμε ότι το ξύσιμο των ματιών κάνει κακό, πιστεύω ότι στην ιατρική δεν υπάρχει ούτε ποτέ ούτε πάντα... *'En médecine comme en amour, il n'y a ni jamais, ni toujours'*.

Εκτός από το ξύσιμο των ματιών, το να κοιμάται κάποιος μπρούμυτα, πιέζοντας τα μάτια με το χέρι μπορεί να

είναι εξίσου επιζήμιο. Τέλος πάντων, οτιδήποτε τραυματίζει ή πιέζει τα μάτια μπορεί να προκαλέσει βλάβη.

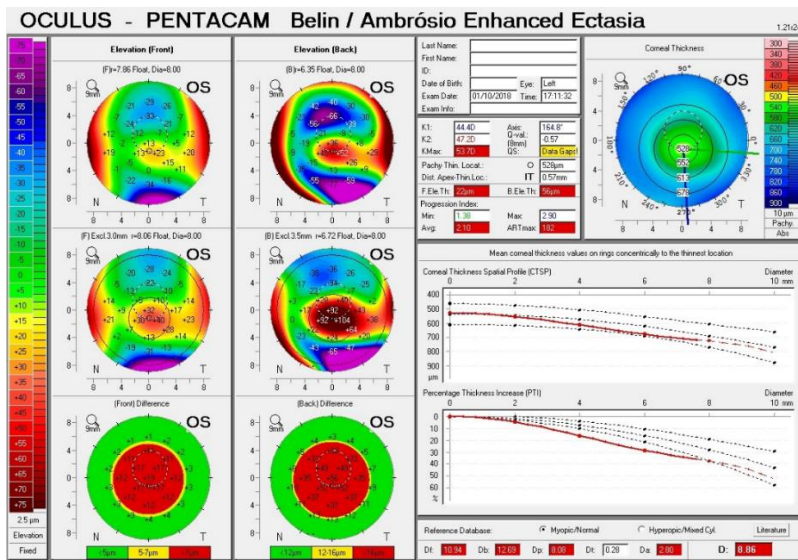
Οπότε, αν κάποιος έχει γενετική προδιάθεση για κερατόκωνο, κάτι που μπορεί να συμβεί χωρίς να υπάρχουν άλλοι συγγενείς του με την ασθένεια, θα αναπτύξει την πάθηση σε κάποιο βαθμό ούτως ή άλλως και αν τρίβει τα μάτια θα επιδεινώσει το πρόβλημα. Ωστόσο, ακόμα και σε εκείνους που δεν έχουν γενετική προδιάθεση, η εκτατική νόσος μπορεί να προκληθεί από τη συνήθεια του τριψίματος. Πιστεύω πως δεν είναι τυχαίες οι περιπτώσεις, αλλά υπάρχει αιτιολογική σχέση μεταξύ της αντίστασης του κερατοειδούς και του περιβαλλοντικού ερεθίσματος. Εν πάση περιπτώσει, η εξέλιξη της νόσου συνδέεται στενά με το συχνό τραύμα», κατέληξε ο γιατρός μας.

Ο πατέρας μου ρώτησε ποια θα ήταν η ενδεδειγμένη επέμβαση. Ο Δρ. Τσιμίνη απάντησε ότι το cross-linking θα έπρεπε να γίνει και στα δύο μάτια ώστε να φρενάρει την επιδείνωση της ασθένειας. Επίσης, θα μπορούσε να συνδυαστεί μία άλλη τεχνική στο δεξί μάτι με στόχο τη βελτίωση της ποιότητας της όρασης. Αυτό ήταν λίγο μπερδεμένο...

Συνειδητοποιώντας την αγωνία μας, ο ιατρός διευκρίνισε: «Το δεξί μάτι έχει μια μεγαλύτερη εξέλιξη της νόσου και η όραση δεν διορθώνεται σωστά με γυαλιά, λόγω της ανωμαλίας που υπάρχει. Σε μία από τις εξετάσεις, το οφθαλμικό wavefront, διαπιστώθηκαν οπτικές εκτροπές υψηλής τάξης. Έτσι, σε αυτό το μάτι, ενδείκνυται το PRK (Photo Refractive Keratectomy – Φωτοδιαθλαστική Κερατεκτομή) ή το PTK (Photo Therapeutic Keratectomy – Φωτοθεραπευτική Κερατεκτομή) με στόχο την ομαλοποίηση του κερατοειδούς. Παράλληλα, παρατηρείται εξέλιξη και στα δύο μάτια, οπότε ενδείκνυται και το cross-linking, με σκοπό την ενίσχυση του κερατοειδούς για τη σταθεροποίηση της εξέλιξης της εκτασίας αμφοτερόπλευρα».



Εξετάσεις (Wavefront & Pentacam)



Στο τέλος ο ιατρός μάς ρώτησε αν είχαμε και άλλες ερωτήσεις. Ήταν πολλές πληροφορίες και ήμουν ακόμα πολύ μικρή για να τις κατανοήσω όλες. Ακόμα και οι γονείς μου θα χρειάζονταν κάποιο χρόνο για να αφομοιώσουν όλες αυτές τις πληροφορίες. Έτσι κι αλλιώς, ήμασταν ευχαριστημένοι με το ραντεβού και αισιόδοξοι με αυτή τη νέα διαδρομή. Ο Δρ. Λούκκα ζήτησε συγγνώμη που μας έλεγε συνέχεια το ίδιο πράγμα, αλλά πραγματικά δεν θα έπρεπε να τρίβω πια τα μάτια μου. «Πιστεύω πως πρέπει να κάνουμε μια δημόσια καμπάνια εκπαίδευσης για να ξεκαθαρίσουμε ότι το ξύσιμο των ματιών είναι κακό», κατέληξε. Μας ζήτησε να κλείσουμε ραντεβού σε δύο ή τρεις εβδομάδες και μας αποχαιρέτησε ευγενικά.

Εγώ είχα μία πείνα... Οι γονείς μου είχαν χαλαρώσει λίγο και φύγαμε από την κλινική μιλώντας για πού θα πήγαμε για μεσημεριανό. Μπήκαμε στο εμπορικό κέντρο για να φάμε σε ένα εστιατόριο που άρεσε στη μητέρα μου. Στη συνέχεια σταματήσαμε σε ένα βιβλιοπωλείο. Ξέχασα να σας πω ότι μου αρέσει πολύ να διαβάζω και ένα από τα αγαπημένα μου δώρα είναι να πάρω κάποιο βιβλίο. Ο πατέρας μου πάντα έλεγε ότι ένα βιβλίο είναι το δώρο που του άρεσε πιο πολύ να μου χαρίζει. Αυτό μου δίνει το ερέθισμα για να διαβάσω και επίσης για να γράφω!

Μόλις φτάσαμε σπίτι, ο πατέρας μου άνοιξε τον υπολογιστή του, εκτύπωσε ένα σωρό πράγματα και άρχισε να τα διαβάζει όλα. Ήμουν μαζί του και είδαμε και μερικά βίντεο του Δρ. Τσιμίνη και κάποιες συνεντεύξεις που είχε δώσει. Η μητέρα μου πήγε στο φαρμακείο και αγόρασε τα φάρμακα που είχαν συνταγογραφηθεί. Άρχισα αμέσως να βάζω τις λιπαντικές σταγόνες. Πρόσεχα να μην τρίβω τα μάτια μου και όταν με έπιανε φαγούρα χρησιμοποιούσα τις σταγόνες, οι οποίες ήταν αποτελεσματικές.

Ήταν μια δύσκολη, κουραστική μέρα. Αν και δεν είχα πάει σχολείο, το ραντεβού και μετά η βόλτα με είχαν

εξαντλήσει. Πήγα νωρίς για ύπνο. Είχα ξανά ελπίδα. Ήθελα να γίνω καλά και να σταματήσω να ανησυχώ τους γονείς μου.

Όταν ήμουν ξαπλωμένη, οι γονείς μου ήρθαν στο δωμάτιό μου και μίλησαν μαζί μου. Τους είπα ότι θα ακολουθήσω τη θεραπεία και δεν θα τρίβω πλέον τα μάτια μου. Η μητέρα μου μού θύμιζε να μην κοιμάμαι πια πιέζοντας τα μάτια μου, γιατί μου άρεσε πολύ να κοιμάμαι με το πρόσωπό μου να πιέζει το μαξιλάρι. Νομίζω πως βάζοντας το δεξί μου χέρι να στηρίζει το πρόσωπο, πιεζόταν το δεξί μου μάτι περισσότερο, κάτι το οποίο μας είπε ο Δρ Λούκκα ότι ήταν επιβλαβές. Ο πατέρας μου σχολίασε πως όλα όσα είχαμε μάθει εκείνη τη μέρα για τον κερατόκωνο ήταν πολύ σημαντικά και θα έπρεπε να είναι γνωστά σε όλους τους ανθρώπους με τη νόσο. Η μητέρα μου πρόσθεσε ότι τα μέλη της κάθε οικογένειας επίσης θα έπρεπε να ενημερωθούν καλύτερα.

Σκεφτόμουν ότι θα μπορούσε να είναι λιγότερο σοβαρή η ασθένειά μου, ή ακόμα και να μην την έχω αν δεν έτριβα τα ματάκια μου. Γιατί στο καλό δεν το διαδίδουν αυτό περισσότερο;

Χάρηκα που ήμουν με τους γονείς μου. Ένιωσα σίγουρη, προστατευμένη και παρηγορημένη. Πάντα έλεγαν ότι με αγαπούσαν πάρα πολύ και πως η ευτυχία μου ήταν το πιο σημαντικό πράγμα γι' αυτούς. Με φίλησαν, έσβησαν το φως στο δωμάτιο και έφυγαν αφήνοντας την πόρταμισάνοιχτη. Δεν φοβάμαι το σκοτάδι, αλλά μου αρέσει να μπαίνει λίγο φως από τον διάδρομο για να φωτίζει το τραπέζάκι μου. Αποκοιμήθηκα γρήγορα!

Εκείνη τη νύχτα είδα ένα όνειρο κάπως πραγματικό. Ονειρεύτηκα ότι διάβαζα ένα βιβλίο για τον κερατόκωνο. Μετά κατάλαβα ότι ήμουν εγώ που έγραφα το βιβλίο και ήμουν επίσης ένας χαρακτήρας στην ιστορία. Όντως, έλεγα αυτά που μου είχαν συμβεί. Στο όνειρο, όταν έβγαλα τα γυαλιά μου, ήταν όλα θολά. Ναι, τα γυαλιά μου ήταν πραγματικά μαγικά.



Τα γυαλιά και το βιβλίο για τον κερατόκωνο

Την επόμενη μέρα ξύπνησα ενθουσιασμένη. Ήμουν ειλικρινά πρόθυμη να τα κάνω όλα σωστά, όπως απαίτησε ο Δρ. Λούκκα Τσιμίνη. Ξεκίνησα τις αντιαλλεργικές σταγόνες που έπρεπε να βάζω μία φορά την ημέρα. Πήρα επίσης τη βιταμίνη και την κάψουλα ωμέγα-3 μαζί με το πρωινό. Έβαλα μέσα στο σακίδιο του σχολείου το λιπαντικό και τις σταγόνες για τη φαγούρα. Ήμουν έτοιμη για ένα νέο ξεκίνημα.

Δεν ήμουν ποτέ η καλύτερη μαθήτρια στην τάξη, αλλά ήμουν αφοσιωμένη και μου άρεσε να μελετάω. Τώρα ήμουν ενθουσιασμένη και ήθελα να μάθω κι άλλα για τον κερατόκωνο. Έψαχνα πληροφορίες στο διαδίκτυο και μιλούσα με τους γονείς μου για ότι μάθαμε, σύμφωνα με την καθοδήγηση που λάβαμε στο ραντεβού.

Αποφάσισα να γράψω ένα βιβλίο ώστε να προσπαθήσω να βοηθήσω άλλους ανθρώπους με το ίδιο πρόβλημα. Ένα ημερολόγιο για την ασθένειά μου.

Περίμενα με ανυπομονησία να έρθει η στιγμή του επόμενου ραντεβού.